

מסכת מועד קטן

פרק ב

א. מי שהפה את זיתיו וארעו אבל או אנס, או שהטעהו פועלם, טועו קורה ראשונה ומניתה לאחר המועד. דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, זולף וגומר וגף בדרכו:

ב. וכן מי שהיה יינו בתוך הבור וארעו אבל או אנס, או שהטעהו פועלם, זולף וגומר וגף בדרכו, דברי רבי יוסי. רבי יהודה אומר, עושה לו למנדים, בשכיל שלא ייחמיז:

ג. מכנס אדם פרותיו מפני הגנבים, ושותה בשפונו מן המשרה בשכיל שלא תאבד, ובלבך שלא יכון את מלאכתו במועד. וכך אם כוננו מלאכתן במועד, יאבדו:

ד. אין לך חון בתים, עבדים ובהמה, אלא לצרף המועד, או לצרף המוכר, שאין לו מה יאכל. אין מפנין מבית לבית, אבל מפנה הוא לחצרו. אין מביאין כלים מבית הארץ. ואם חושש להם, מפננו לחצר אחרת:

ה. ממחפין את ה^קצ^ייעות בקש. רבי יהודא אומר, אף מעבין. מוכרי פירות, כסות וכליים, מוכרים בצנעה לצורך המזעך. ה^צידין והקדשושות והגראסות, עושין בצנעה לצורך המזעך. רבי יוסי אומר, הם ההמירו על עצמן: